

Egy időben volt nyitott és zárkózott az udvarhelyi Szentimre utcai kultúrkocsmá szombat esti megívottja, **Barnás Ferenc** író. Az alig érzékelhető tartózkodása passzolt a kopott farmeres Aegon-díjas íróhoz és ez valószínű, nem volt meglepő annak a mindössze két beavatott olvasójának, akiknek jelenléte és kérdései megmentették az estét a „kinek van kérdése?” kötelező zárókört követő kínos hallgatástól.

A G. Caféban a teltház tábla most elmaradt, de szégyenkezésre így sem volt ok. Az irodalomra szomjas közönség, még úgy is, hogy néha nehezen tudta követni a mondanivalót, hűségesen kivárta a másfél órás kérdezz-feleleket.

Az est házigazdája **Murányi Sándor Olivér** író volt, aki, szándékosan, vagy nem, de úgy döntött, hogy „felejtí” az írónak azon óhaját, hogy az olvasók legyenek a kérdezők, ezért **izgalmas és kevésbé inspirált kérdésekkel bombázta a vendéget.**

A vendéget, aki a három millió forintos díj ellenére is maradt az, aki: teremőr a múzeumban. Miért? Mert az irodalom a nagy szenvedélye, de a képzőművészet és a zene is egyfajta szerelem.

Barnás tisztességgel, komolyan és kimerítően válaszolt minden kérdésre, még arra az utolsóra is, amit a kérdező hölgyön kívül más senki, beleértve a kérdezettet, sem értett.

A magánéletére, pontosabban a gyermekkorára vonatkozó estindító kérdést, azaz **milyen volt 11 gyermekes családban felnőni**, jó érzéssel és ízléssel megkerülte.

Csupán annyit válaszolt, hogy a 60-as, 70-es években egy nagy családban felnőni nem volt olyan egyszerű, és a témáról egy kilenc éves gyermek szemszögéből, „csinált már könyvet”. Édesanyja erdélyi származású, Udvarhelytől 30 kilométerre született, ennek okán kicsit vendég, kicsit nem nálunk.

Személyét nem tartja érdekesnek

Annál inkább érdekli és kíváncsi az olvasói véleményére, ezt többször is hangoztatta, minden álszerűségtől mentesen. Irodalom témában otthon van, de okoskodni e téren sem szeret, és **minél többet beszéltek az irodalomról, annál gyanakvóbban tekint azokra a szerzőkre „akik az irodalmat nagyon szakszerűen tudják előadni”**

.

Az irodalomhoz való viszonya is ambivalens: egyrészt fenntartásokkal viseltetik iránta, mert úgy véli, hogy az írott szó nem tudja igazán visszaadni az életnek a „különösségét, borzongató, játékos összetettségét”, másfelől pedig úgy látja, hogy éppen az irodalom az, ami mindezt egyetlen jelenetben elének tudja tenni.

Es miért szenvednek hosei?

„Mert alapvetően a conditio humana, hogy előbb utóbb belekerülünk olyan szituációkba, amelyeket nem tudunk feldolgozni, ez pedig kudarcként jelenik meg emberi kapcsolatainkban és szenvedést okoz” – fogalmazott az író.

Terápia-e az írás? Igenis, meg nem is. „Úgy gondolom, hogy minden jó szöveg egyfajta terápia, de nagyon **veszélyes dolog, ha úgy ül le az író, hogy gyógyítani akar, mert abból lehetnek borzalmas dolgok.** Lehet, hogy én meggyógyulok, de a szegény olvasó súlyosan sérül”.

Felejtteni akar

Barnás Ferenc, akit kamaszként Dosztojevszkij babonázott meg, de Pilinszky, Vörösmarty, Weöres, József Attila és T.S. Eliot is nagyon fontosak számára, jelen is vannak az irodalomról való gondolkodásában, de tudatosan figyel arra, hogy hatásuk ne legyen tetten érhető írásaiban, és írás közben olvasmányai egyáltalán ne befolyásolják.

„Arra törekszem, hogy **lehetőleg felejtsek el mindent**” – mondja Barnás, akivel ellentétben mi

arra törekedtünk, hogy a másfél óra alatt elhangzottakból minél többet megjegyezzünk.

Már csak egy dolgunk maradt, irány a könyvesbolt, mert a Másik halál máris az elolvasandó könyvek listavezetője. Az író szerint nyomasztó történet, de van benne sajátos barnás humor, ahogy Murányi mondta: vasból.